

Durmuş Hocaoğlu

“Onurlu AB Üyeliği” Tezinin Kritiği: VII

Yeniçağ, “Analiz”, 01 Kasım 2005, Salı, s.12
“Analiz” Sıra No: 324; 2005-122; Kasım-01

YENİÇAĞ

Bütün ömrünü, Bir ve Bütün Avrupa idealine hasretmiş olan, Avrupa'nın kurucusu Jean Monnet (1888-1979), Avrupa'nın kanlı çatışmalar ile dolu mâzisinin kapanması ile başlayacak olan yeni “Belle Époque”u şu şekilde tasvî etmektedir [Yvonne Beaudry., “Jean Monnet - Europe's Hyphenator”., *Michigan Quarterly Review*., Spring 1968. vol. 7, no. 2., p.76]:

“Avrupa milletleri asırlarca, dünyayı tahrip olma noktasına getirecek şekilde birbirlerine tahakküm etmek için çatışıp durdular. Fakat artık nihâyetinde, kaderlerinin aynı olduğunu anlamış bulunuyorlar. Avrupa Ekonomik Topluluğu'nda (European Economic Community: EEC) [ki resmî adı Ortak Pazar'dır (Common Market: CM)] altı millet müşterek bir yol tâkip etmek üzere müşterek müesseseler te'sîs ettiler. Bu eylem, onların karşılıklı ilişkilerini ve tavırlarını kademeli olarak değiştiriyor. Artık onlar, yavaş-yavaş, aynı görünüş içerisinde yer almaktalar.”

Avrupa'nın en büyük beyni kabûl edilen Monnet, bu heyecanlı sözleri, Avrupa'nın bir başka büyük ismi, Avrupa'nın kurucu meleği Robert Schuman (1886-1963) tarafından hazırlanan ve kendi adını taşıyan plan çerçevesinde te'sîs edilen ve Avrupa Birliği tarihinde “ilk dönem” olarak anılan Altılar Avrupası'nın kuruluş vesilesi ile söylemişti. **Schuman Planı**, basitçe şu ilkeye dayanmaktaydı: Avrupalıların, geçen asrın başlarında bir şeâmet tellâlî gibi Batı'nın çökme trendine girdiğini yazan Oswald Spengler'in bu ürperti verici öngörüsünün tahakkuk etmesini önlemek için tek ve biricik çâreleri, felâketlerinin müsebbibinin hâriçte değil dâhilde, Avrupa milletleri arasında tam bir kan dâvâsına dönüşen — sonradan çok anlamlı bir jestle “Avrupa İç Harpleri” (European Civil Wars) olarak isimlendirilen — sonu gelmez çatışmalar olduğunu idrâk edip yeni bir sayfa açmak, müşterek bir siyâsî çatı altında toplanmaktır; ancak, bu kadar derin husûmetleri ortadan kaldırmak için de anşart, Avrupa'nın baş belâsı hükmünde olan ve Churchill'in 19 Eylül 1945 tarihli nutkunda, onlar barışmadığı takdirde Avrupa'nın geri kalanının tamâmının dahi barışmasının hiçbir mânâ ifâde etmeyeceğine işâret ettiği, Fransa ve Almanya başta olmak üzere, **bir ekonomik birliktelik, bir ekonomik işbirliği** gerçekleştirilmelidir.

Bundan sonrasının, daha önce yine bir yazı dizimin bir yerindeki aynı ifâdelerle aktarılmasına izin verilmesini ricâ edeceğim [“Türkiye ve AB: Olmak veya Olmamak-VIII”; *Türk Haber*., Sayı: 015., 22.07.2002, s.19]:

Çok başarılı olan **Schuman Planı**, bir taşla birçok kuş vurmaya yönelmişti. İlkin, Avrupa'nın bu en haşarı çocukları terbiye edilmiş ve müstakbel “Avrupa İç-Hapleri”nin ve binnetfice müstakbel felâketlerin önü alınmış olacaktı; ikincileyin, yeniden dirilecek ve bir Avrupa Birleşik Devletleri'ne dönüşecek (veya dönüşmesi gereken) Avrupa için en sağlam te'minat olan militan ve agresif milliyetçiliklerin önü kesilmiş olacaktı. Ne var ki, ekseriyetle ırkçı kaynaklardan beslenen Avrupa milliyetçiliklerinin hâlâ dip-diri duran beslenme kaynakları, tepeden inme bir Avrupa Birleşik Devletleri idalini birden-bire benimsenmesine elbette karşı

çıkacaktı; o sebeple, bu çok zorlu proje için mutlaka halledilmesi şart olan en önemli bir husus, öncelikle ekonomik altyapıda bir birliktelik sağlamakla işe başlamak olmalıdır. Böylece, üçüncüleyin, önce Fransızlarla Almanların ve bilâhare bütün Avrupalıların birbirleriyle olan ekonomik güçbirliği sağlandığı takdirde hem düşmanlıkların birlikteliklere tahvîli cihetinde büyük ve çok önemli bir adım atılmış olacak ve hem de Avrupa kaybettiği gücünü yeniden kazanabilir bir vaziyete gelebilecekti.

Bu maksada mâtûfen, bir ilk adım olmak üzere, Schuman, önce Almanlar ile Fransızlar arasında bir “**mâdencilik işbirliği**” planı tasarladı; fakat daha sonra bunu “**kömür ve çelik endüstrilerinin işbirliği**” şekline dönüştürdü. Projeye göre bu iki ülke arasında kömür ve çelik endüstrileri konusunda yapılacak olan işbirliği diğer Avrupa ülkelerinin de katılımına açık olacak bir otorite altında gerçekleştirilecekti. Bu fikir kısa sürede tatbîkate geçirildi ve 18 Nisan 1951’de Almanya, Fransa, Belçika, İtalya, Lüksemburg ve Hollanda’nın da üye olduğu “**Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu**” [European Coal and Steel Community (ECSC)] kuruldu.

Artık, düşmanlıkların işbirliğine dönüşmeye başladığı Avrupa’nın ihyâsı fiilen start almış bulunuyordu

İşte, Monnet’yi heyecâna gark eden gelişmenin kısa hikâyesi bu: Önce ekonomik partnerlik, sonra ekonomik birlik ve nihâyetinde siyâsî birlik; tıpkı Sayın Bahçeli’nin mezkûr kitabında, MHP’nin cân ü gönülden desteklediği belirtilen “devlet politikası” gibi.

Devam edelim; bakalım, sonu nereye varacak....

